

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “อุตสาหกรรมเบียร์กับอัตราการคุ้มครองที่แท้จริง กรณีศึกษา: ประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์” นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงนโยบายรัฐบาลที่มีต่ออุตสาหกรรม รวมทั้งผลกระทบของนโยบายรัฐบาลต่อปัจจัยการผลิตและวัตถุดิบในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ที่มีผลต่อแรงจูงใจในการส่งออกระหว่างอุตสาหกรรมเบียร์ในประเทศไทยเทียบกับประเทศสิงคโปร์

งานวิจัยนี้ได้ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Method) ในการศึกษาถึงนโยบายของรัฐบาลไทยและสิงคโปร์ที่มีต่ออุตสาหกรรมเบียร์ และพฤติกรรมผู้ผลิตที่มีต่อการส่งออก และใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Method) ในการคำนวณค่า ERP เพื่อมาประกอบการอธิบายในเรื่องของการคุ้มครองอุตสาหกรรมเบียร์ของประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์

ผลของการศึกษาจากการหาค่าอัตราการคุ้มครองของประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ พบว่าประเทศไทยมีอัตราการคุ้มครองในอุตสาหกรรมเบียร์ที่สูงกว่าประเทศสิงคโปร์ โดยประเทศไทยมีการคุ้มครองอุตสาหกรรมเบียร์สูงถึง 52.4% ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์มีการคุ้มครองอุตสาหกรรมเบียร์ในประเทศเพียง 8.4% อุตสาหกรรมเบียร์ในประเทศไทยได้รับการคุ้มครองมาโดยตลอดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และให้ความสำคัญกับผู้ผลิตรายใหญ่ในประเทศ นอกจากนี้การดำเนินนโยบายในอุตสาหกรรมเบียร์ของประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเป็นการคุ้มครองโดยใช้ภาษี นโยบายการส่งเสริมผู้ผลิตรายย่อยรวมถึงโครงสร้างภาษีระหว่าง Finished goods และวัตถุดิบก็มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง โดยประเทศไทยมีการตั้งกำแพงภาษีที่สูงในขณะที่ประเทศสิงคโปร์มีการเก็บภาษีเบียร์ต่ำกว่าโดยเปรียบเทียบ ในด้านวัตถุดิบประเทศไทยยังมีการเก็บภาษีวัตถุดิบหลักในการผลิตเบียร์แต่ประเทศสิงคโปร์ไม่ได้มีการเก็บภาษีวัตถุดิบแต่อย่างใด ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์เน้นนโยบายเสรีและให้ความสำคัญกับผู้ประกอบการขนาดเล็กอย่าง Home brewing แต่ประเทศไทยกลับมีนโยบายคุ้มครองผู้ผลิตในประเทศและให้ความสำคัญกับผู้ผลิตรายใหญ่ ดังนั้นการศึกษานี้จะทำให้ทราบถึงการดำเนินนโยบายที่

แตกต่างกันระหว่าง 2 ประเทศและนำข้อมูลที่ได้จากการดำเนินนโยบายของประเทศสิงคโปร์ที่ประสบความสำเร็จมาปรับใช้กับนโยบายของประเทศไทย เพื่อให้ผู้ผลิตในประเทศสามารถปรับตัวและแข่งขันได้ในตลาดโลกอย่างยั่งยืนต่อไป